

négy csupasz falat találtam ott. A ház nem állt már a Fekete Domb oldalában. Ha szerettem volna a Menyasszonyiruhás Lányt, elpusztultam volna a bánattól. Így csak vállat vontam és arra gondoltam, hogy sokféle esküvő van és sokféle vőlegény, a lány bizonyosan azzal távozott, aki legközelebb állott hozzá. Kan macskáknak is kell lenniök a világon — gondoltam.

Most itt lakom egy óriási ház fölött a fémkupolában, a csikorgó szélkakas alatt. Üres óráimban innen köpködök le a járókelők kalapjára. A kupolának fala nincs, acéloszlopok tartják a tetejét, a palaszürke ég helyettesíti a falat. A környék macskái ide járnak hancurozni és gyakorta nézem őket, amint egyensúlyozzák magukat a mélység fölött az ereszcatornák szélén. Nézem mulatozásukat, de nem avatkozom belé. Arra gondolok, hogy szebbek és bátrabbak nálam s talán olyasvalamit is tudnak, amit nekem nem adatott meg ismerni.

ROMAN GYÖRGY

Hideg idő.

*A partok közt tova dörgő,
Jégtáblákkal zajló idő.
Istenem, védd meg a partot,
Ha már eddig is kitartott.*

*Vessed néki már a vállad,
Hátaddal támaszd a gátat;
Lazul a gát, mert kivásott.
Ragadj Úram gyorsan ásót.*

*Tapaszd be a világ rését,
Hajszálnyi a repedés még;
De a semmi be-beloccsan,
Közöttünk fut hosszú csíkban.*

*Akin átfut, annak vége,
Átfordul a semmiségbe;
Forgácsolja a dübörgő,
Felcsapódó, jeges idő!*

*Nem hajót visz, csak halottat,
Mit hajjai szertemosnak;
A halál, mi át meg átcsap,
Az pörgeti a világot.*

*Fel-felbuggyan, már emelget,
Átítat már lassan minket.
Megszáradnánk. Bugyolálj be
Már akármilyen pólyába.*

DARAZS ENDRE